

byla pravdivá. Pouhé ohlášení námitky nepřislušnosti při prvním roku není ještě popřením skutkových okolností v žalobě tvrzených. To mohlo se státi teprve při roku ustanoveném k spornému jednání. V žalobě bylo udáno, že žalovaný přijal bez námitky fakturu odeslanou současně se zbožím a obsahující doložku, že kupní cena jest splatná a žalovatelná v M., čímž všechny podmínky fakturního sudiště podle § 88 odstavec druhý j. n. byly tvrzeny. Jiného skutkového přednesu, k němuž by bylo třeba při rozhodnutí přihlížeti, vůbec nebylo. Námitka nepřislušnosti mohla i měla býti zamítnuta bez provádění jakýchkoli důkazů. Napadené usnesení rekursního soudu musilo býti změněno a obnoveno usnesení procesního soudu.

Čís. 9257.

Dopravní řád železniční.

Odebral-li příjemce zásilku sestávající z více kusů a nepoznamenal-li v potvrzení o příjmu, že některé kusy chybí, platí celá zásilka za odebranou a nárok na náhradu za zaniklý s výhradou ustanovení druhého odstavce § 97 žel. dopr. ř.

(Rozh. ze dne 10. října 1929, Rv II 713/28.)

Příjemce zásilky koží domáhal se na dráze náhrady škody, ježto při výdeji zásilky chyběl balík koží. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení není opodstatněn, ba bylo při správném právním posouzení žalobu zamítnouti, aniž bylo vůbec třeba, zabývatí se otázkou, zda ztracený balík koží byl při odběru zásilky vydán. Podle § 97 (1) žel. dopr. ř. zanikají proti železnici všechny nároky z nákladní smlouvy, jakmile bylo zapláceno dovozné s ostatními pohledávkami váznoucími na zboží, a zboží bylo odebráno. To se v souzeném případě stalo. Zásilka pozůstávala z desíti kusů, a to z pěti pytlů, dvou balíků a ze tří kusů syrových koží. Příjem všech desíti kusů byl zmocněncem žalující strany potvrzen na návěští, jež bylo zároveň odběrným listem, zásilka byla bez námitky přijata a odvezena. Nebylo-li zmocněnci žalující firmy, jenž byl pověřen odebráním zboží, vydáno všech deset kusů zásilky, měl právo žádati za písemné zjištění, že jeden balík chybí (§§ 82, 97 (3) žel. dopr. ř.) a do té doby odebrání zboží odepříti, jednak poznamenati v potvrzení příjmu podle § 97 (4) žel. dopr. ř., že jeden balík chybí. Když ani to, ani ono neučinil, vztahuje se potvrzení příjmu na všech deset kusů uvedených v návěští. Neprávem odvolává se žalující strana na zdejší rozhodnutí čís. 2125 sb. n. s. Jím bylo jen vysloveno, že odebráním předaných kusů nezanikl nárok na náhradu za kusy ztracené; pro posouzení otázky, zda se potvrzení příjmu zásilky

vztahuje i na kusy ve skutečnosti nepředané, nemá toto rozhodnutí významu. Z pravidla, že potvrzením příjmu a odebráním zboží zanikají všechny nároky proti železnici, jest podle druhého odstavce § 97 žel. dopr. ř. jen pět výjimek, z nichž se na částečnou ztrátu zásilky vztahují jen tři, ale na souzený případ nedopadá žádná. Není tu nároku na náhradu za vady, jež podle §§ 82 a 83 žel. dopr. ř. byly zjištěny před odběrem zboží nebo k jichž zjištění nedošlo proti předpisu § 82 žel. dopr. ř. vinou železnice, neboť o ztrátě balíku se před odebráním zboží ještě nevědělo, nemohla tedy býti zjišťována. Není tu případu § 97 (2) čís. 4 žel. dopr. ř., podle něhož mohou býti i po odebrání zboží uplatněny nároky na náhradu za vady, které nebyly při odběru zevně znatelné, bylo-li nejpozději do týdne po odebrání buď písemně u železnice neb u soudu navrženo vyšetření a zjištění škody. Podle vlastního přednesu navrhla sice žalující strana šestý den po odebrání zásilky u železnice telefonicky sepsání domácího protokolu, písemně nebyl však návrh včas učiněn. Zbývá uvážiti, zda není železnice povinna náhradou podle § 97 (2) čís. 1 žel. dopr. ř., poněvadž škoda byla způsobena hrubou nedbalostí dráhy. Nestačí tu důkaz zavinění neb nedbalosti, dráze musí býti dokázána nedbalost hrubá, tedy zvlášť těžké porušení povinné bedlivosti, jehož neblahé následky bylo lze bez námahy předvídati a jemuž bylo lze lehce se vyvarovati. Dovolání spatřuje ji v tom, že zboží nebylo vydáno podle § 76 (10) žel. dopr. ř. ze skladiště, nýbrž z vagonu, že bylo vydáno při nedostatečném světle a že je nevydával skladník sám, nýbrž podřízený dělník. Hrubá nedbalost není žádnou z těchto skutečností prokázána. Že zboží nebylo připraveno k odebrání ve skladišti, vysvětluje sama žalující firma tím, že skladiště jest zamořeno krysami. Kůže nebyly tedy přeneseny do skladiště, by byly uchráněny škody od krys, v zájmu samého příjemce, takové opatření nelze pokládati za hrubou nedbalost. Že zboží bylo vydáváno za malého světla, vysvětluje se roční dobou a pozdní večerní hodinou (dne 26. ledna ve $\frac{3}{4}$ 6 hodin). Neposlala-li žalující firma pro zboží dříve, nemohlo býti vydáno za denního světla, v tom však, že dráha neodkázala stranu hlásící se o zboží na druhý den, nelze rovněž spatřovati hrubou nedbalost. Okolnosti, ze kterých by se dalo souditi na nedbalé osvětlení stanice umělým světlem, nebyly ani tvrzeny. Není hrubou nedbalostí ani to, že zásilku z vagonu na vůz nevykládal skladník sám, nýbrž přidělený mu železniční zřízenec. Nutno rozeznávati vydání zásilky a manipulace k němu potřebné. Žalující strana neudala, podle kterých předpisů by skladník byl povinen konati všechny manipulace osobně, a nejvyššímu soudu nejsou takové předpisy známy. Může-li však skladník bez újmy vlastní zodpovědnosti přikázati jednotlivé úkony při vydávání zboží zřízencům mu zřejmě právě za tímto účelem přiděleným, neprovinil se hrubou nedbalostí, přikázav nebo dopustiv, by zásilka byla vyložena a vydána zřízencem U-em. Nebyla tudíž prokázána žádná z výjimek v § 97 (2) žel. dopr. ř. uvedených, nárok na náhradu zanikl odebráním zboží i v tom případě, že zásilka byla vydána bez ztraceného balíku. Rozhodnutí zamítající nárok na náhradu musilo býti potvrzeno.